

Nr 75.

Av fru Ewerlöf och herr Kyling, *angående tvångskastrering av sedlighetsförbrytare.*

Den 3 maj 1941 förordnade justitieministern, att strafflagberedningen skulle upptaga frågan angående lagstiftning om kastrering av vissa sedlighetsförbrytare. Beredningen avgav en promemoria den 1 september 1941. Den 24 mars 1944 utfärdades nu gällande lag om kastrering.

Frånsett det fall, att någon på grund av rubbning i själsverksamheten saknar förmåga att lämna giltigt samtycke till kastrering, må icke någon kastreras utan eget samtycke. Svensk rätt saknar alltså för närvarande regler om tvångskastrering av sedlighetsförbrytare. Strafflagberedningen, till vars uttalande departementschefen i proposition nr 14 till 1944 års riksdag anslutit sig, har i avvaktan på de resultat, som på frivillighetens väg stå att vinna, trots det vara riktigast att tills vidare blott tillåta frivillig kastrering.

De år, som gått sedan kastreringslagen började att tillämpas, torde hava givit vissa erfarenheter angående de resultat, vartill den lett. Otukts- och sedlighetsbrottens ökade omfattning visar tydligt hän på angelägenheten av att åtgärderna för samhällets skydd mot denna brottslighet tagas upp till förnyat överbäggande. I detta sammanhang lämnas å sido frågan, huruvida lagstiftningen i fråga om sedlighetsförbrytare och dess tillämpning är tillfredsställande.

Strafflagberedningen har i sin promemoria anförst, att förmodanden hade uttalats om att den allmänna opinionen i vårt land skulle taga avstånd från tanken på tvångskastrering. Det må vara osagt, om dylika förmodanden år 1941 motsvarade verkliga förhållandet eller icke. För närvarande finnes i vart fall all anledning att taga fasta på de uttalanden, vari åtskilliga riksomfattande organisationer kräva omprövning av hithörande rättsregler. Oavsett dessa opinionsyttringar är frågan i sig själv av sådan betydelse, att den måste allsidigt omprövas.

Det är av vikt att de erfarenheter av kastreringen, som hittills vunnits, bliva redovisade och bearbetade, så att av detta material ett underlag erhålles för strävandet att eventuellt efter nya linjer söka skapa skydd för de värden, som genom denna brottslighet kränkas.

I Danmark har under åtskilligt längre tid än i Sverige funnits lagstiftning om kastrering. De erfarenheter man där vunnit ha betecknats som mycket gynnsamma. Det har där visat sig, att kastreringen icke medfört

några men för dem, som kastrerats. Icke heller har man där funnit belägg för det antagandet, som i vårt land föranlett en viss obenägenhet att öppna möjlighet till kastrering på annat än rent medicinska skäl, nämligen att man genom sådan åtgärd skulle göra det onda värre, i det att individen efter kastrering skulle kunna bli än farligare för samhället.

Därest en sådan medicinsk utredning, som här måste företagas, skulle visa, att de farhågor, som ovan antytts, sakna stöd i verkligheten och att alltså kastreringen måste anses vara i det närmaste riskfri, finnes ingen anledning att icke fördomsfritt inrikta en undersökning på frågan, om icke kastreringsåtgärden skulle på ett mera påtagligt och praktiskt sätt än vad som med den nuvarande lagstiftningen är möjligt kunna användas bland övriga åtgärder i kampen mot sedlighetsförbrytarna.

Efter vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta verkställa utredning angående frågan, under vilka förutsättningar kastrering måtte kunna verkställas i mera påtagligt samband med begånget sedlighetsbrott, samt att Kungl. Maj:t måtte för riksdagen framlägga det förslag vartill utredningen må föranleda.

Stockholm den 20 januari 1949.

Elsa Ewerlöf.

Folke Kyling.